

1553 22/6 49: 1. beh. af f. t. rigsdagsbesl. om ratifikation af Statut f. Det europæiske Råd. 1554

[Chr. Nielsen.]

en af de personer, der har været den drivende kraft i arbejdet, nemlig Winston Churchill, i en åbningstale for Europa-bevægelsen i Bruxelles i februar dette år bl. a. udtalte en varm hyldest til østeuropæiske emigranter, der var tilstede, og sluttede sin hyldest til disse emigranter med at fortælle dem, at „vort egentlige mål er jeres landes befrielse“, så synes det mig, at det vanskeligt kan siges tydeligere, at formålet er magtanvendelse mod de europæiske folk, der har gjort op med det kapitalistiske system og sat sig det socialistiske samfund som mål.

Nej, med Winston Churchill og hele den gamle garde, der slutter op om ham, er de tanker, der er nedfældet i det foreliggende forslag, på forhånd dødsdømt, fordi ingen af disse personer til dato har vist hverken vilje til eller forståelse for at forbedre forholdene for de arbejdende masser. Ser vi blot på Vesteuropa i dag, fire år efter den sidste krigs afslutning, trækker påny mørke kriseskyer op på himlen, endnu medens man dårligt er kommet i gang med genopbygningen efter krigens forfærdelige ødelæggelser, medens millioner af mennesker hver dag sulter; medens der mangler boliger og hjemmene er ribbet for de mest elementære ting, så møder der os en massearbejdsløshed i ethvert europæisk land. Dag for dag er vi vidne til, at nye virksomheder må lukke, og flere og flere slutter op i de arbejdsløse hær. Ja, vi behøver endda ikke at gå udenfor vort lands grænser. Situationen herhjemme afspejler den situation, som er fremherskende i alle vesteuropæiske lande. Medens krigen stod på, afgav man løfter til det arbejdende folk herhjemme om, at når besættelsen engang ophørte, skulle der rådes bod på de alvorlige mangler, der var opstået. Aldrig så snart var besættelsen overstået, før man formede parolen til arbejderne på den måde, at nu gjaldt det om at smøge ærmerne op, nu gjaldt det om at arbejde mere og spise mindre af hensyn til genopbygningen. Og nu har denne parole fået andre toner: uden at arbejderne har fået mere, uden at de boligløse har fået tag over hovedet, uden at det i arbejderhjemmene har været muligt at udbedre mange års slitage på klædninger, linned og meget andet, stiller man det nu op på den måde, at nu må arbejderne

vide mådehold og resignation, for der er en truende krise foran os.

Denne udvikling, som tilmed har fundet sted i lyset af stigende udbytter fra aktieselskaber og vanvittig ødslen med penge til oprustning, kan begribeligvis ikke få arbejderne til at fæste særlig megen tiltro til de gyldne løfter, man fra politisk hold gang på gang strør om sig med. Det kan ikke bebrejdes arbejderne, at de ser med mistillid på regeringens handlinger, det kan ikke forbavse nogen, at arbejderne efterhånden har fået en indgroet uvilje overfor flotte talemåder, og at de i stedet i deres stille sind ræsonnerer som så: at de ledende kræfter i vort samfund, som har vist sig totalt blottet for vilje til og forståelse for at skaffe tålelige tilstande, sandt for dyden ikke er egnede til at være vejledere i et nyt foretagende.

Med sådanne tanker er det meget vanskeligt at føle nogen begejstring for et forslag om udbygning af det statslige samarbejde i det vestlige Europa. Når de ledende kræfter i dette foretagende alle er det kapitalistiske samfunds håndgangne mænd, betyder et Europaråd og hvad dertil hører jo kun dette, at de europæiske kapitalister slutter sig sammen i fællesskab for at bekæmpe socialismen i Europa. Det, der kan opnås ved et Europaråd, er en midlertidig stabilisering af den kapitalistiske samfundsordning. Den internationale storkapital vil få et større operationsfelt uden generende toldskranker og valutarestriktioner, og den vil få større albuerum for spekulationer og investeringer. Men alt dette har intet som helst at gøre med de længsler, der rører sig hos en fredshungrende menneskehed. Kapitalismens ubønhørlige lov om arbejdsløshed, kriser og krig vil fortsat bestå.

Kommunisterne kan ikke se, at der ligger nogen som helst forandring til det bedre i det forslag, der her er fremsat, og vi vil derfor stemme imod det.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Jeg vil gerne takke de fire ordførere, der først talte her, for den tilslutning, de gav det foreliggende forslag.

Det forekommer mig, at den ærede ordfører for det kommunistiske parti (Chr. Nielsen) så meget mørkt på situationen. Jeg synes også, han var sortseer, når han bedøm-